
Problemy etniczne w Izraelu i Autonomia Palestyńska

Problemy etniczne w Izraelu i Autonomia Palestyńska

Konflikty z innowierczymi sąsiadami doprowadziło do masowej emigracji ludności muzułmańskiej z terenów Izraela. W latach 80 liczba cywili uciekających przed potencjalnymi represjami sięgała 3 mln. Mało tego, ta liczna grupa społeczna niezwykle niechętnie została przyjęta w ościennych państwach, bądź co bądź sojuszniczych. W Jordanii dochodziło nawet do pogromów Palestyńczyków. Dla Syrii, Libanu etc. sprawa uchodźców posiadała wymiar polityczny i miała na celu skierowanie nienawiści w kierunku Izraela. W związku z dramatyczną sytuacją uciekinierów powstała OWP. Dokonując licznych aktów terroru w 1987 r. doprowadziła ona do wybuchu tzw. intifady. Była to forma oporu polegająca na walce ulicznej z władzami porządkowymi przy użyciu kamieni. W latach 80 Jaser Arafat zaczął odchodzić od polityki agresji, a OWP stało się przedstawicielem Palestyńczyków w ONZ. Postępując pokojową drogą w 1993 r. na mocy porozumienia premiera Izraela Icchaka Rabina i przywódcy Palestyńczyków powstała Autonomia Palestyńska, skupiająca tereny strefy Gazy i Zachodniego Brzegu Jordanu. Mimo tego wydarzenia, organizacje terrorystyczne jak Hamas czy Hezbollah nie zawiesiły działalności. W wyniku zamachu zginął na przykład premier Rabin. W związku z tym Izrael kontynuował proces lokowania żydowskich osiedli na terenie Autonomii. W 2000 roku zorganizowano kolejną intifadę. Od 2003 r. postępował proces stabilizacji dzięki działalności izraelskiego premiera Ariela Szarona oraz planu amerykańskiego prezydenta Georga Busha w ramach planu tzw. mapy drogowej. W 2004 r. zmarł w szpitalu Jaser Arafat, lecz już w 2005 r. na mocy decyzji Szarona, wojska Izraela wycofały się ze strefy Gazy. W 2006 r. w związku z ostrzałem północnego Izraela przez Hezbollah doszło do wybuchu drugiej wojny libańskiej. Sytuacja w regionie nadal pozostaje napięta.